

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2022 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **M. P.**,
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. III Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. II K [...] (II K [...]),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 13 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy w S. (sygn. II. K (...) [II K (...)]) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. P. prawomocnymi wyrokami skazującymi:

- Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i in., popełnione w okresie od dnia 10 lutego 2009 r. do dnia 3 marca 2009 r. na karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (*pkt 27 części wstępnej wyroku*),

- Sądu Rejonowego w S. z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i in., popełnione w dniu 19 i 20 listopada 2009 r. na karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (*pkt 28 części wstępnej wyroku*),

i wymierzył skazanemu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności (*pkt I wyroku*). Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków opisanych w pozostałych punktach (*pkt II*) oraz orzekł w przedmiocie kosztów sądowych (*pkt III*).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego, Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt III Ka (...), sprostował zaskarżony wyrok w zakresie dat wydania i sygnatur niektórych wskazanych wyroków skazujących (*pkt I*) i utrzymał go w mocy (*pkt II*).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego zarzucił mu:

1. „rażące naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutów zawartych we wniesionej apelacji i w konsekwencji przyjęcie, że zarzut obrazy art. 607e § 1 k.p.k. zawarty w punkcie I apelacji jest niezasadny ponieważ *Sąd Okręgowy w T. w sprawie o sygn. II Kop [...] dnia 28 czerwca 2012 r. postanowił wystąpić w trybie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. do organu sądowego Republiki Słowacji o wyrażenie zgody na ściganie M. P. za przestępstwa popełnione na terenie RP przed jego przekazaniem, nie będące podstawą przekazania na co Krajaska Prokuratura w B. wyraziła zgodę — na podstępowanie karne, analogiczne Sąd Okręgowy w R. dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Kop (...) wystąpił do organu sądowego Republiki Słowacji o wyrażenie zgody na ściganie M. P. za przestępstwa zarzucone mu w sprawie II K (...), na co Prokuratura Krajaska w B. wyraziła zgodę*, w sytuacji gdy przepis art. 607e § 1 i 2 k.p.k. wyraźnie rozgranicza ściganie za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania od wykonania orzeczonych wobec przekazanej osoby kar, zaś z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że

poszczególne sądy otrzymały jedynie zgodę na ściganie. Skoro zatem skazany nie zrzekł się zasady specjalności, a brak jest zgody państwa przekazania na wykonanie kar, to skazany M. P. winien mieć możliwość opuszczenia terytorium RP w terminie 45 dni od chwili odbycia kar stanowiących podstawę przekazania,

2. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. poprzez utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego dla skazanego orzeczenia, mianowicie w sytuacji uznania, że w stosunku do skazanego istnieje zgoda państwa przekazania na ściganie za inne przestępstwa niż te, które stanowiły podstawę przekazania i wykonanie orzeczonych wobec skazanego kar pozbawienia wolności za te przestępstwa, to zasadnym było także objęcie wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat orzeczonej wobec skazanego M. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. II Wydziału Karnego z dnia 23.05.2019 r. sygn. akt II K (...) utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. II Wydziału Karnego z dnia 25.06.2020 r. sygn. akt II Ka (...),
3. rażące naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutów zawartych we wniesionej apelacji i w konsekwencji przyjęcie, że postępowanie dowodowe Sądu I instancji odbyło się bez jakichkolwiek uchybień, a ustalony w toku postępowania stan faktyczny jest zgodny z rzeczywistością, przez co naruszono także przepis art. 6 k.p.k. (prawo do obrony) oraz art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (prawo do rzetelnego procesu) w sytuacji kiedy do wydania wyroku w niniejszym postępowaniu doszło z naruszeniem zasady określonej w art. 7 k.p.k. poprzez błędną i dowolną - sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego - ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to wyjaśnień skazanego, zeznań świadka J. G. oraz opinii o skazanym sporządzonej przez Zakład Karny w R. i w konsekwencji wadliwym przyjęciu, że w

stosunku do skazanego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a zatem niemożliwe jest orzeczenie wobec niego kary łącznej w niższym wymiarze, co orzekający w sprawie Sąd wywodzi w zasadzie tylko i wyłącznie z tego, że skazany, jak wynika z opinii o nim, sporządzonej przez Zakłady Karny był w czasie pobytu w jednostce penitencjarnej karany dyscyplinarnie, podczas gdy z tej samej opinii wynika, że był on o wiele częściej nagradzany dyscyplinarnie, jak również, że odbywa on karę pozbawienia w systemie programowego oddziaływania, co w konsekwencji prowadzi do przekonania, że w czasie odbywania kary pozbawienia wolności zachodzi przewaga czynników pozytywnych nad negatywnymi, a zatem proces społecznej reintegracji skazanego następuje, tym bardziej biorąc pod uwagę treść wyjaśnień samego skazanego jak i depozycje złożone przez świadka J. G.,

4. rażące naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutów zawartych we wniesionej apelacji i w konsekwencji uznanie, że orzeczona wobec skazanego kara łączna nie jest rażąco niewspółmierna, a jej obniżenie byłoby odczytywane w świadomości prawnej społeczeństwa jako dalece niezrozumiałe premiowanie skazanego pomimo jego wielokrotnej karalności, podczas gdy orzeczoną wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności charakteryzuje rażąca niewspółmierność w stosunku do celów jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, biorąc przy tym pod uwagę łączność przedmiotową i podmiotową pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, jak również bliskość czasową, a także zważywszy na zachowanie skazanego w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności, postępujący w znacznym stopniu proces społecznej reintegracji oraz szanse skazanego na powrót do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. P. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., a więc uchybienia o istotnym, ponadprzeciętnym nasileniu, po drugie zaś — ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzeczniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Zestawienie zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (poza zarzutem z pkt. II *petitum* kasacji) dowodzi, że pierwszy i trzeci w części (uzasadnienie) zarzut apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 sierpnia 2020 r. (obrazy art. 607e § 1 k.p.k.) odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. I *petitum* kasacji, który został jedynie zmodyfikowany w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” go na zarzut kasacyjny (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Przechodząc do drugiego i

czwartego zarzutu zawartego w *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia (obraży art. 7 k.p.k. i rażącej niewspółmierności kary łącznej), to odpowiadają one kolejno zarzutom wskazanym w pkt. III i IV *petitum* kasacji. Jedyna różnica dotyczy również modyfikacji uprawniającej do przemodelowania ich jako zarzuty kasacyjne poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., ale również art. 7 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zarzut z pkt. III *petitum* kasacji). W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może wszak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. I *petitum* kasacji oraz zarzutu z pkt. III i IV *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia

sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych. I tak w kwestii podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutu obrazy art. 607e § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy w R. odniósł się w sekcji 3 „Zwięźle o powodach uznania zarzutu za częściowo zasadny albo niezasadny” w punkcie 1 oraz w punkcie 3 uzasadnienia formularzowego gdzie wskazał na zaistnienie w obu podlegających łączeniu sprawach o sygnaturach akt II K (...) i II K (...) przesłanki określonej w art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. wyłączającej stosowanie § 1 tegoż artykułu i tym samym skutkującej całkowitym obaleniem zarzutu odwoławczego zawartego w pkt. 1 apelacji. Powołał się na dokumentację zgromadzoną w ww. sprawach, a mianowicie postanowienie Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt II Kop (...) (k. 809-811 akt II K (...)) i postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Kop 26/15 (k. 416-417 akt II K (...)) o wystąpieniu do organu sądowego państwa UE - Republiki Słowacji (państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec M. P. , na podstawie którego został on przekazany do Rzeczypospolitej Polskiej) o wyrażenie zgód na ściganie M. P. za przestępstwa popełnione na terenie RP przed jego przekazaniem, nie będące podstawą przekazania, na skutek których kolejno postanowieniem z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt 2 Kpt (..) i postanowieniem z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt 2 Kpt (...) Krajaska Prokuratura w B. wyraziła zgody na postępowanie karne opisane w ww. wnioskach (k. 830a-830l akt II K (...) i k. 420-450 akt II K (...)), co następnie skutkowało prowadzeniem postępowania karnego i wydaniem wyroku skazującego w sprawie II K (...) i w sprawie II K (...). Przedsięwzięte czynności procesowe, a w rezultacie uzyskanie zgód na postępowania karne, w tym również postępowania wykonawcze w sprawach II K (...) i II K (...) – wbrew twierdzeniom skarżącego – czyniło zbytecznym wystąpienie do ww. organu sądowego państwa wykonania ENA (przekazania skazanego) o dodatkową zgodę na wykonanie orzeczonych w ww. sprawach kar pozbawienia wolności. Także zarzut apelacyjny, dotyczący obrazy art. 7 k.p.k. (w kasacji dodatkowo art. 6 k.p.k. i art. 6 Europejskiej Konwencji o

Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności) poprzez jego nieprawidłowe rozważenie, znalazł się w polu widzenia sądu *ad quem*, który odniósł się do niego szczegółowo w sekcji 3 „Zwięźle o powodach uznania zarzutu za częściowo zasadny albo niezasadny” w punkcie 2 uzasadnienia formularzowego. Sąd drugiej instancji prawidłowo przeanalizował kluczowe dowody w sprawie, a mianowicie wyjaśnienia skazanego, zeznania świadka J. G. oraz opinię o skazanym sporządzoną przez Zakład Karny w R. i słusznie wskazał, że „(...) Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia co do zachowania M. P. w zakładzie karnym i trafnie ocenił dowody zebrane w sprawie. Nie istnieje bowiem zakaz całkowitego uznania wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego co dotyczyć może każdego z dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Ponadto dowody oceniane przez Sąd Rejonowy nie mogły, zgodnie z optyką Apelującego, ograniczać się jedynie do deklaracji samego skazanego czy też jego narzeczonej, ale musiały uwzględniać także niekorzystne dla M. P., a bezstronne oceny zachowania skazanego dokonane przez administrację zakładu karnego; w tym zakresie nie można było i nie wolno było wręcz pomijać Sądowi I instancji istnienia okoliczności o negatywnym wydźwięku dla skazanego. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy dokonał oceny całokształtu zachowania skazanego w warunkach zakładu karnego i aktualnej prognozy penitencjarnej zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów ukształtowanej w treści art. 7 k.p.k. nie przekraczając jej zatem i nie czyniąc tej oceny w sposób dowolny [...] Ocena dowodów w tej sprawie przez Sąd Rejonowy odpowiadała normie art. 7 k.p.k., a zatem była oceną obiektywną i bezstronną, mającą swoje oparcie w kryteriach logicznego rozumowania, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem oceną, w trakcie której poddano analizie i rozważono wszystkie przeprowadzone dowody, nie zaś jedynie dowody świadczące na korzyść skazanego”. Próbuąc wykazać zaistnienie uchybienia art. 7 k.p.k. w kasacji (pkt III), skarżący zdaje się zapominać o ugruntowanym orzecnictwie Sądu Najwyższego, w którym niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z

dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w R. nie dokonywał ponownej oceny zebranego w sprawie materiału ani nie przeprowadzał postępowania dowodowego, co jednoznacznie wyklucza naruszenie art. 7 k.p.k. czy dodatkowo powołanego przepisu art. 6 k.p.k. i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Jeżeli chodzi o zarzut apelacyjny dotyczący rażącej niewspółmierności kary łącznej, to i ten zarzut miał na uwadze sąd *ad quem*, który odniósł się do niego w sekcji 3 „Zwięźle o powodach uznania zarzutu za częściowo zasadny albo niezasadny” w punkcie 4 uzasadnienia formularzowego. Sąd drugiej instancji w tym zakresie odniósł się w sposób następujący: „(...) Sąd I instancji badając związek przedmiotowo-podmiotowy zachodzący pomiędzy przestępstwami, objętymi wyrokami skazującymi, tj.: Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. II K (...) oraz Sądu Rejonowego w S. z dnia 31 marca 2017 r. sygn. II K (...), dostrzegł bliskość tego związku. Orzeczona została wszak zaskarżonym wyrokiem łącznym kara łączna w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności co oznacza dla skazanego realne ‘zmniejszenie’ wymiaru kary pozbawienia wolności, która to wynikałaby z sumy tych dwóch kar, aż o rok i tym samym stanowi uwzględnienie związku podmiotowo-przedmiotowego między przestępstwami objętymi wyrokami skazującymi o sygn. II K (...) i II K (...). [...] ilość przestępstw objętych tymi dwoma wyrokami sprzeciwia się w sposób oczywisty stosowaniu zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Podkreślić należy, że po owej dacie - listopad 2009 r. - wobec skazanego M. P. zapadło kolejnych 10 prawomocnych wyroków skazujących, w tym 6 za przestępstwa włamania. Zarówno skazania objęte wyrokami o sygn. II K (...) oraz II K (...) (dotyczące przestępstw zrealizowanych w warunkach art. 64 § 2 k.k.), jak i całokształt dotychczasowej karalności skazanego M. P. dobitnie wskazują, że niezasadnym byłoby zastosowanie w tej sprawie zasady pełnej absorpcji.

Niewątpliwie też należało mieć na uwadze zachowanie skazanego, w zakresie woli odbycia kar pozbawienia wolności, bowiem był on poszukiwany w drodze ENA i dopiero ta procedura umożliwiła przekazanie skazanego na terytorium RP, a tym samym prowadzenie wobec niego postępowań karnych w sprawach przestępstw objętych następnie karą łączną w tej sprawie. Względy zapobiegawcze i wychowawcze określone w ramach dyrektyw art. 85a k.k. wymagały zastosowania wobec skazanego w procesie wymiaru kary łącznej zasady mieszanej tj. asperacji bowiem żadna z dotychczas wykonywanych wobec skazanego kar jednostkowych tych celów nie zdołała osiągnąć, zaś Sąd Rejonowy w treści swojego pisemnego uzasadnienia-wbrew stanowisku Apelującego-uargumentował względy jakimi kierował się w procesie wymiaru kary łącznej.” Zaskarżenie wyroku w zakresie kary, przy zarzucie rażącej jej niewspółmierności (art. 438 pkt 4 k.p.k.), obliguje Sąd odwoławczy do rozpatrzenia wszelkich okoliczności dotyczących wymierzonej kary i środków karnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2011 r., II KK 224/11, Lex nr 1084717, z dnia 5 lutego 2013 r., II KK 101/12, Lex nr 1282442 oraz 5 stycznia 2006 r., III KK 266/05, Lex nr 172214). Jak wskazano wyżej, sąd odwoławczy rozważył wszelkie okoliczności dotyczące wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności i wbrew twierdzeniu skarżącego podniesionemu w pkt. IV kasacji, uczynił to w sposób prawidłowy. Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Jedyny zarzut respektujący nakreślone na wstępie wymogi procesowe obowiązujące w postępowaniu kasacyjnym (tj. zarzut oznaczony jako pkt. II *petitum*) okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Skarżący zarzuca sądowi odwoławczemu utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego dla skazanego orzeczenia, w sytuacji – którą w zarzucie z pkt. I *petitum* autor kasacji kontestował – uznania, że w stosunku do skazanego istnieje zgoda państwa przekazania na ściganie za inne przestępstwa niż te, które stanowiły podstawę przekazania i wykonanie orzeczonych wobec skazanego kar pozbawienia wolności za te przestępstwa. Wskazał, że zasadnym było także objęcie wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat orzeczonej wobec skazanego M. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. II Wydziału Karnego z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt II K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. II

Wydział Karny z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ka (...). Karę pozbawienia wolności orzeczoną ww. wyrokiem orzeczono za trzy przestępstwa: z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 3 października 2010 r., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 26 października 2010 r. oraz z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 listopada 2010 r., a zatem zanim zapadł wyrok w sprawie II K (...). Wobec powyższego oraz zważywszy na to, że zostały wymierzone kary tego samego rodzaju, nie było procesowych przeszkód dla ewentualnego połączenia węzłem kary łącznej wyroku w sprawie II K (...). Należy jednak zauważyć, że obrońca M. P. nie wskazał na powyższą okoliczność w złożonej apelacji. W zwyczajnym środku odwoławczym nie domagał się bowiem objęcia wyrokiem łącznym skazania w sprawie II K (...) (w apelacji podniesiono jedynie zarzut niewspółmierności orzeczonej kary łącznej). Na okoliczność tę nie wskazał również na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 lutego 2021 r. (*vide* protokół k. 631). W orzecznictwie przyjmuje się, że w sytuacji, gdy po wydaniu nieprawomocnego wyroku łącznego ujawni się kolejny wyrok, co do którego zachodzi podstawa do uznania, że podlega on łączeniu, sąd odwoławczy może orzec karę łączną także w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji, zaś takie postąpienie nie może być poczytywane za naruszające zakaz *reformationis in peius*. Pomijając jednak kwestię trafności sformułowanego w kasacji zarzutu rażącego naruszenia przez sąd drugiej instancji przepisów art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. (wszak o powstaniu stanu „rażącej niesprawiedliwości” na skutek ewentualnego niewywiązania się przez instancję odwoławczą z obowiązku przeprowadzenia kontroli w zakresie szerszym niż wynikający z podniesionych zarzutów i granic zaskarżenia i utrzymania w mocy zaskarżonego orzeczenia można by mówić wówczas, gdyby orzeczenie to uzyskiwało atrybut finalności i było niewzruszalne — tak jednak nie jest w przypadku postępowania w przedmiocie wyroku łącznego, który może być w każdej chwili zmodyfikowany w razie ujawnienia się nowych wyroków skazujących nadających się do połączenia wyrokiem łącznym i uzasadniających korekturę wyroku łącznego; po wtóre zmiana zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów możliwa

jest jedynie na k o r z y ś ć oskarżonego), to podniesienie tego zarzutu należy uznać w niniejszym układzie procesowym za wręcz niedopuszczalne. Wyartykułowany w pkt. II kasacji zarzut nasuwa bowiem zasadnicze wątpliwości z tego powodu, że obrońca — domagając się w istocie objęcia węzłem kary łącznej także kary orzeczonej wobec M. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 sierpnia 2020 r. — działa wbrew obowiązкови wyrażonemu w przepisie art. 86 § 1 k.p.k. Uwzględnienie przez sąd odwoławczy w ramach łączenia kar „nowego” wyroku skazującego zasygnalizowanego w kasacji oznaczałoby bowiem nie tylko zwiększenie ogólnej „puli” łączonych kar (nie przesądzając rzecz jasna tego, jakie byłby finalne rozstrzygnięcie sądu odwoławczego w tym przedmiocie), ale — przede wszystkim — prowadziłoby do pozbawienia mandanta autora kasacji prawa do kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej ewentualnie uwzględniającego skazanie w sprawie sygn. akt II K (...), które przysługiwałoby skazanemu wówczas, gdyby w przedmiocie orzeczenia kary łącznej obejmującej skazanie w powyżej wskazanej sprawie wypowiadał się sąd w zainicjowanym „od podstaw” postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Podniesienie tego zarzutu należy zatem interpretować w istocie jako działanie nie harmonizujące z procesowym zakazem przedsięwzięcia czynności na niekorzyść oskarżonego. W tej sytuacji procesowej, obrońca skazanego powinien wystąpić z kolejnym wnioskiem o wydanie wyroku łącznego obejmującego ww. skazanie zgodnie z art. 570 k.p.k., co zapewni skazanemu możliwość realizacji gwarancji związanych z prawem do obrony w postępowaniu karnym, stwarzając możliwość poddania orzeczenia w przedmiocie kary łącznej pełnej, dwuinstancyjnej kontroli sądowej.

Sumując: uwzględniając bezpodstawność zawartych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego M. P. jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

